

Ursul rus la strîmtoare



Voia să treacă ursul rus trecătorile
Carpaților, și s'a incurcat reu acolo.
Căci a fost luat în primire de voinica

oastă germană și de cea austro-ungară
și-i dă o sfintă de bătaie, pe care o
va pomeni cât va trăi.

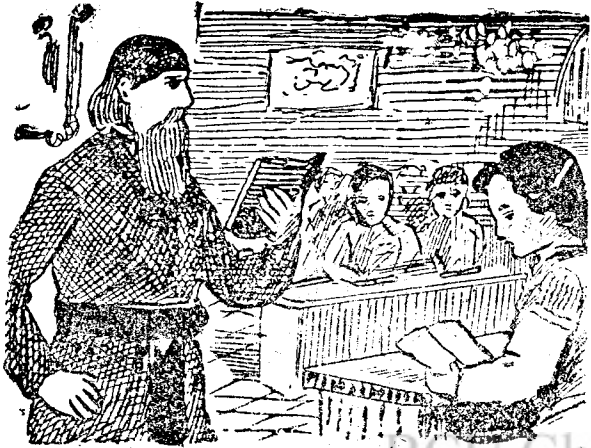
Să vie bătrânețea

Oh, iarna, ce curată-i biata stradă!
Zăpad' a 'ntins chilimu-i alb acum;
Din tot ce-a fost noroiu, gunoiu, pe
drum,
De azi nici urmă n'o să se mai vadă.

Mai iute, cât mai iute, vreau să cadă
Pe capu-mi bătrânețile, duium,
Că de prea multe patimi mă consum
Și 'n viața mea păcatele-s grămadă!

Veniți, frumoaselor zăpezi senile!
Albiți ca un lînțoliu părul meu!...
S'ascundă orice gânduri imbecile.

S'ascundă pofte ticăloase, vile!...
Iar subt zăpadă, bun e Dumnezeu,
Reinflori-vor dalbele zambile...

Hexametrul

Profesorul: Acum că știm ce este hexametrul să ne dai un exemplu din literatura noastră, Niculescule.

Niculescu: Un exemplu nimerit, cred că este versul din «Mihnea și baba» al lui Bolintineanu, când spune: «Mihnea încalecă, calul lui tropotă, fuge ca vântul...»

Profesorul: Foarte bine, Niculescule! Acum să-mi spui pentru ce-l numim noi acest vers hexametrul?

Niculescu: Pentru că are șase picioare.

Profesorul: Pronunță-te mai precis, scandează, numără-le.

Niculescu: Mihnea are două picioare, calul patru, cu totul fac șase.

PENTRU IEFTINIREA TRAIULUI

Când crede că nimeni nu-l observă, băiatul înfașcă o pâine și-o șterge pe ușe.

Brutarul lasă mușteriii baltă și-o ia la fugă după el, strigând cât poate:

— Puneți mâna pe hoț!

Strada fiind pustie, nimeni nu răspunde invitației lui.

Copilul rușete galopul, întoarce capul...

Brutarul eră aproape să-l ajungă...

Cu pânea strânsă la subsuoară, hoțul cotește într-o curte mare, dispăre.

Brutarul intră după el...

Un individ ciufulit, ros de sărăcie, scoate capul pe întredeschizătura unei uși, ca să vadă ce e.

Brutarul cum îl zărește, sbiară găfăind:

— Bre, frățicule: băiatul tău mi-a furat o pâine!

— Bine că-mi spuseși, omu lui Dumnezeu: să nu-i mai dau și eu să mănânce! — rânjește figura nespălată.

Apoi ciufulitul închide ușa la loc, foarte mulțumit că pe ziua aceea scăpase de grijea unei «guri».

Părerii conjugale

Cucoana Gurădulce: Eu zic, că pe bărbat îl ții acasă numai dacă își teme nevasta!

Doamna Sbiarâncet: Dincoatră, bărbatul trebuie să se teamă de nevasta!

Cucoana Gurădulce: Vorbă să fie, că atunci fuge de nu-l mai prinzi!

AD LITERAM

Copiii sunt ca papagalii: repetă tot ce aud, fără a-și da seama de înțelesul vorbelor rostite. Dovadă Nicușor:

Deunăzi, ducându-se cu mamă-sa la «faivoclocul» d-nei Vaxilescu, tocmai când conversația devenise mai interesantă — Vui, ma chere! — onorabilul începe să se scrâncească, bâlbâind că are trebuință să iasă afară.

Inchipuți-vă rușinea bieteii femeii — Vui, ma chere! Neavând încotro, a trebuit să se scoale și să-l ducă în fundul curței, unde s'a liniștit.

La întoarcere, mamă-sa îi face morală complectându-i educația:

— Altădată, când te-o apuca burta să nu mai spui ca adineauri: «Mamă, nu mai pot!». Ai văzut cum râdeau cocoa-nele de tine?

— Dar cum să zic, mamă?

— Cum să zici?... Să zici și tu așa:

«Mamă, vreau să mă duc la plimbare!» Numai decât am să 'nțeleg ce vrei.

A doua zi chiar, ducându-se la alt «faivocloc» după vreo ore de trâncăneală, văzându-și copilul că plânge într'un colț al salonului, îl întreabă:

— Ce ai, Nicușor?

— Nu mai am nimic, mamă: m'am și plimbat în pantaloni! — răspunde micuțul cu ochii scăldați în lacrimi.

Disciplina

Toate trupele care fac parte dintr'un corp de armată s'au adunat la Aix-la-Chapelle în Germania și de acolo au să pornească zilnic pentru manevrele de toamnă la un sat, ca la 60 kilometri depărtare.

De zece zile plouă regulat de câte patru-cinci ori pe fiecare 24 de ore și noroiul a ajuns până la glezne. Seara, când se întorc ofițerii dela manevre, cismele lor sunt unse până sus cu un fel de pământ galben și cleios și poporul admiră cu gura căscată aceste urme ale suferințelor vieții ostășești.

Eri a căzut ploaie mai multă decât obicinuit și pe câmpul de manevre soldații înaintează cu anevoință, cismele lor înfundându-se mereu în noroiu unde pare că ar voi să prinză rădăcină.

Dar ofițerul comandă: Eins!... Zwei, Eins... Zwei! și soldații merg înainte.

De o dată caporalul Frișbutter în momentul când vine comanda Zwei! se pomeneste cu cisma din piciorul stâng lipsă și cu piciorul în chestiune trecând lângă cel drept numai în ciorap. Caporalul Frișbutter nu se turbură de loc și pornește înainte.

Când se dă comanda: halt, adică stai! cu mam zice pe românește, șeful regimentului observă această notă discordantă în echipamentul trupei sale și apropiându-se de caporal îl întreabă:

— Unde 'ți-este cisma?

Domnule colonel, 'mi-a eșit din picior și a rămas în noroiu în timpul marșului.

— Bravo! strigă colonelul entusiasmat. Ești un adevărat ostaș... Militarul trebuie să meargă mereu înainte, ori-ce s'ar întâmpla... Drept răsplată, iată zece mărci de la mine!

Caporalul Frișbutter e încântat și colonelul împărtășește întregului corp de armată acest act de virtute militară...

Trupele s'au întors seara la cazarmă venind de la manevre. Soldații sunt oboșiți și înainte de a se culca își curăță muniția, își șterg csimele, dau lustru la nasturi.

Wachtmaestrul Noch-ein bir observă însă cu supărare că Frișbutter, caporalul, nu 'și-a curățat de cât o cismă și apropiându-se de dânsul îi zice:

— Unde e cisma de la piciorul stâng?

— Am pierdut-o la manevre, răspunde cu mândrie caporalul gândindu-se la cei zece mărci bacșiș ce primise din mâna colonelului... Am pierdut-o în noroiu ca să urmez regimentul înainte.

— Bine ai făcut, zise wachtmaestrul Noch-ein-bier, să urmezi regimentul... Un bun militar nu trebuie însă să-și piarză nici odată muniția... De aceea mergi la sala de poliție pe trei zile și să dai douăzeci de mărci amendă pentru cisma pierdută.

Caporalul Frișbutter, de și nu cunoaște limba românească, cugetă asupra adevărului conținut în proverbul românesc:

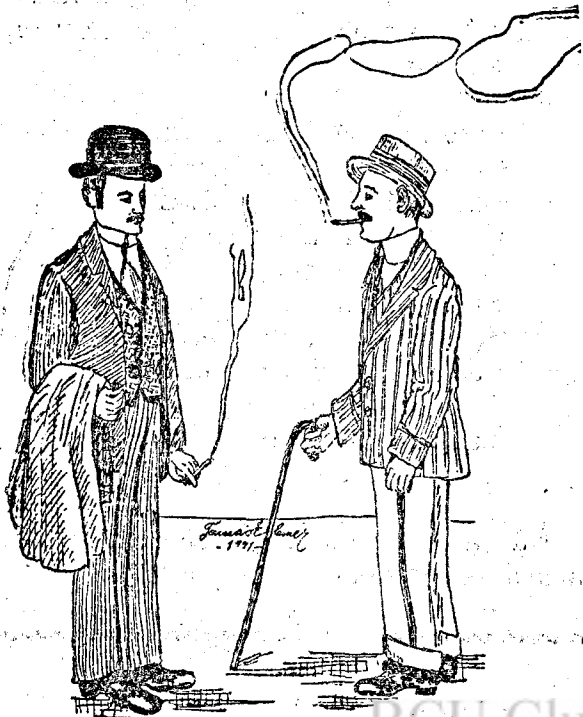
»E greu lucru să împaci și capra și varza!«



Las' mamă lacrimi nu mai storce.
Las' mamă, lacrimi nu mai storce...
Și tu, muiere nu mai plânge,
Ioniță tot se va întoarce
Oricum, rănit, mânjit de sânge...

Iar de-o vrea Domnul, ca să cază...
Eroi nu vor fi mulți ca dânsul!...
Fiți mândre, încetați cu plânsul,
C'aveți un mort de-un neam de vază!...

Dela congresul femeilor



— D-ta ce părere ai, d-le Amorescu, despre congresele femeiești?

— Tare drăguțe!
— Cine? Congresele?
— Aș', — femeile!

O jucărie franceză din războiu

Când armatele germane au rupt trupule generalului englez French de ale comandantului francez Joffre, o foaie franceză spunea, că aceasta e imposibil și a adus următoarea figură în un număr al ei:

Jof		fre
Fre		nch

Adecă deși tăiate aceste nume, ele rămân totuș aceleaș cetite atât orizontal cât și vertical. O dovadă că, umorul nu pierie nici când omorul multe jertfe cere...

O, da!...

Ești atât de tinerică
Și te plac atât de mult.
Cât aș vrea 'n eternitate
Șă te-admir și să te-ascult...

Dar mă tem, că veșnicia
E mai tânără ca noi,
Ea 'n veci n'o să 'mbătrânească,
Ci-om îmbătrâni noi doi...

ȘCOLARE

Oraș de aritmetică



D-l profesor explică:

— Cum vă spusei, — recapitulează el — numerile adunate la un loc dau suma sau totalul. Nu se poate aduna decât ființe și lucruri de acelaș fel? boi cu boi, mere cu mere, etc. Adunarea se face de jos în sus și proba de sus în jos. De exemplu: patru luni și cu șase luni fac zece luni și viceversa.

— D-le profesor, — se scoală Mucleș în picioare — viceversa nu se potrivește totdeauna.

— De ce, mă?

— Un exemplu: dela 1 Ianuarie până la 1 Decembrie sunt unsprezece luni; iar viceversa, adecă dela 1 Decembrie până la 1 Ianuarie e numai o lună.

Malițios

— Ce ești azi așa vesel, frate poete Năpârstoc?

— Cum să nu fiu, când mi-a venit o admirabilă idee?

— Dela cine?...

LA POARTA RAIULUI

Scena primă

...Cioc, cioc!

Sf. Petru: Cine-i acolo?

O voce: Eu un biet muritor.

Sf. Petru: Ce vrei?

Vocea: Să-mi dați intrare în împărăția celor drepți.

Sf. Petru: Da bine, suferița-i vreun martiriu pe pământ?

Vocea: Am fost însurat.

Sf. Petru... Atunci poți intra...

Scena a doua

(după un scurt interval)

Cioc! cioc!

Sf. Petru: Cine-i?

Altă voce: Eu, un alt și mai biet muritor.

Sf. Petru: Da tu ce făcuși pe pământ?

Vocea: Eu am fost de douăori însurat!

Sf. Petru: Atunci apage! Doar aici nu-i casă — de nebuni!

Obișnuința

— Cine-i domnul acela, care toată ziua șade pe bancă?

— Un funcționar de bancă pensionat, care nu se poate deslipi de — «bancă».

Minciuna și Adevărul

Intr'o zi Minciuna a venit la Adevăr, ca să-i spuie un adevăr. Adevărul știind bine cu cine are a face, politicoș, ca să-i facă o plăcere i-a răspuns prin o minciună. Și de atunci — se zice — înțelegându-se, au rămas dușmani neîmpăcați...

IN PEȚIT



Ionescu, funcționar diurnist la Comună, a plecat să ceară în căsătorie pe d-șoara Vaxilescu, unica odraslă a pensionarului Vaxilescu.

A fost primit cu toate lingușirile cu venite unui ginere de mult așteptat, iar Ionescu a rămas extra-încântat.

— Ne faceți o mare cinste... — a rănit, emoționat, vulpoiul de Vaxilescu.

— Cinstea e reciprocă! — îl complectează, solemn, găgăuțul de Ionescu.

— Cât privește zestrea, până acum încă n'am fixat-o...

— E mobilă?

— Nici mobilă, nici imobilă. Vorbesc de cifra la care se poate ridica într'un caz eventual...

— Mă rog: eu sunt ferm hotărit să deviu ginerele d-voastră.

— Și eu al dumițale scump tată-socru. Suma zestrei, însă...

— Zece mii?... douăzeci de mii? — se impacientează Ionescu.

— Poate și mai mult, poate și mai puțin: depinde...

— Te asigur că eu sunt un tânăr foarte econom, fără nici un vițiu...

— ...depinde de norocul care l-o avea fata mea la tragerea clasei I-a a loteriei Statului. I-am cumpărat un loz întreg; și, de, cum pot ghici dinainte ce loz are să câștige?

Ionescu și acuma fuge.

Salvatorul Rușilor



Iată că până și rușii sînt gata să îmbrățișeze pe acest jidov perciunat, numai fiindcă le aduce un leac contra pă-

duchilor — păduchi de cari dispun rușii cu milioanele.

Betivul

Betiv nu este el tocmai tocmai. Nu-i place băutura, dar ce să facă omul dacă i este sete!

În apă nu mai are încredere de când cu microbi și cu doctorul Babeș.

Doamne ferește! Te pomeniști cu holera în pânțele! Cel puțin vinul are un lucru bun, înecă microbii necazului! Apa trebuie să o fierbi, vinul e fiert gata!

Unde punei pe urmă că cu băutura e lucrul dracului, chestie de cinste. Nimeni nu-ți dă zor să bei un pahar cu apă, dar orice prieten se supără foc, te și injură dacă refuzi o cinzeacă.

Betivul se scoală dimineața și, pentru că nu e lucru sănătos să eși din casă cu burta goală, trage o țuică sau o mastică așa de principiu, ca igienă, și până la

vremea de junului mai bea câte ceva ca să-și deschiză pofta de mâncare.

La masă n'o să stea omul cu gatul uscat, nici n'are să bea sifon sau limonadă. Câte un păhăruț de vin după fiecare fel, ca să alunecă bucatele, și pe urma cafeluța cu un cognac și o vutcă ca să mistuiască.

Lungă, lungă mai e și ziua dela două spre zece până la vremea mesei și vorbă vorbă într'una!

De! Cum să nu bea omul aici o halbă, colo un rum, dincolo un pelin, dacă se întâlnește cu câte un prieten, pune la cale o daraveră; chibzuește ceva treburi?

— O halbă, Kellner!
— Mai adu una, acum fac eu cinste!
— Încă una, e rîndul meu!

Uite bre! s'a făcut șase și jumătate. tocmai ceasul prînzului. Betivul își

simte limba cam cleioasă și, de, n'o să stea omul nemîncat.

Ar bea ceva, dar nu știe ce; așa ceva ca să-și dreagă stomacul. Un rachiu de drojdi.

La prînz, fleică fără vin de Drăgășani, și mititei fără pelin nou, n'au gust. Simți, că nu alunecă.

Ei lucru cioarelei! După masă parcă-l arde în gât așa ceva, parcă ar fi înghițit cărbuni, și are nevoie să i stingă.

Betivul pleacă să ia aer și să-și potolească focul.

Pe drum se întrebă: »Ce să fie arsura asta care o simți la stomac? A fost fleica prea pipărată, n'au fost mititeii proaspeți?«

Pe la unu din noaptea se întoarce acasă tot nedumerit asupra cauzelor arsului, dar cîntînd:

Lasă-mă să beau revac
Că sunt voinicel burlac!
Lasă-mă să beau rachiu
Că cu-atîta mă mai țiu!
Lasă-mă să beau la vin,
Și la vin și la pelin,
Să mă cură, de venin,
Că oftatul și veninul
Duc la inimă veninul!
Lasă-mă să beau la bere,
Lasă-mă că n'am muere!

Cîntînd mereu, în loc să nemerească acasă se pomeniște la poliție.

GHICITURI



Ce va să zică chipul acesta?

Aflați-l.



Care este secretul?

Aflați-l.

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Briașțiu.